

SCHRIJFDROMEN

De herfst is vaak de periode waarin mensen iets nieuws beginnen: sporten, diëten, of een cursus om iets nieuws te leren.

Wat ga jij doen om je dromen waar te maken? Heb jij schrijfdromen?

allemaal dingen over schrijven en lezen

Ik kan voorlopig over niets anders schrijven dan over mijn eigen schrijfproces. Ik hoop maar dat het voor jullie leerzaam en inspirerend is. Voor mij is het schrijven dat wel, in zoveel opzichten. Ik [schreef](#) aan het begin van mijn feuilleton hoe het weer op gang gekomen is: door in de ochtend te schrijven, voor ik door radio en social media met buitenwereld besmet ben. Alleen ik en mijn – of liever Yima's – binnenwereld.

Maar laatst op een ochtend ging dat niet, ik moest nuchter bloedprikken dus meteen na de wekker opstaan en douchen. Naar de groepspraktijk, wachten, prikken, teruglopen, eerst ontbijt! En dan mijn gebruikelijke ochtendritueel van schrijftip en schrijfveer inplannen op [Facebook](#), en een volgende aflevering van het [feuilleton](#) plaatsen.

Het schrijfmoment was voorbij. Dacht ik. Want later die ochtend schoot me opeens iets te binnen wat ik echt moest noteren. Ik opende het document, en bleek ook achter de werktafel op de werkcomputer gewoon te kunnen schrijven. Een paar dagen later kwam de inspiratie op de namiddag ... en nu is het vertrouwen weer gewoon terug. Ik kan altijd en overal schrijven!

Mijn cursussen en e-books kosten maar 5 euro, en staan stikvol inspiratie.

Voor €27,50 kun je al een kort verhaal tot 1000 woorden insturen ter beoordeling. Met zo'n eenmalig consult leer je al heel veel om weer grote nieuwe stappen te kunnen zetten.

Bij een eerste (eventueel eenmalig) consult voor een roman mag je tot 5000 woorden insturen, en krijg je nadien een gesprek (telefonisch of keukentafel), voor €82,50.

Heb je regelmatig ondersteuning nodig? Dan behoort ook een wekelijks telefonisch consult tot de mogelijkheden. €12,50 voor een gesprek van 15-20 minuten, met daarna nog een e-mail waarin je het besprokene kunt nalezen.

Alle [cursussen](#) zijn te bestellen door **€5** over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus.

En daar voeg ik aan toe: én in elke gesteldheid. Want soms is de dufheid in mijn hoofd overweldigend (het wordt prednison-dementie genoemd en zo voelt het ook echt, ik kan de simpelste dingen opeens niet meer bedenken), en toch kan ik dan schrijven. Het zal ongetwijfeld geen glinsterend literair proza zijn, maar het verhaal vordert wel. Het brein heeft niet de leiding maar het onderbewuste. En dat weet precies waar het naartoe moet.

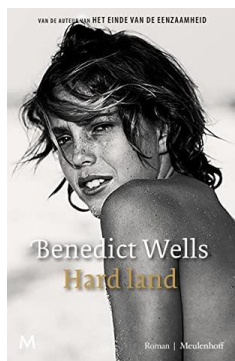

Zo raakt Yima – SPOILER ALERT – op een gegeven moment in de gevangenis, en ik had nog totaal niet bedacht wat de gevangenen daar deden. Op de dood wachten? Of werken? Wat voor werk? De volgende minuut zat ik op Youtube filmpjes te kijken over spintollen. Garen spinnen, touw maken, ideaal voor de havenstad waar het speelt. Met een minder duf hoofd had ik het idee van alle kanten bekeken, het misschien wel afgewezen (of zelfs helemaal niet gekregen). Maar het preThoofd laat alles toe, en als ik dan maar uit de weg ga, komt het helemaal goed.

Blij ben ik met mijn meelezers. Af en toe hebben ze puntjes van (terechte) kritiek, maar vooral leven ze ontzettend mee met mijn hoofdpersoon. Dat vind ik toch nog altijd een wonderbaarlijk iets, dat ik hier op zo'n plank met lettertjes zit te typen, en dat vervolgens iemand levende personen voor zich ziet en begaan is met hun lot. Dat is het echte wonder van schrijven en lezen, vind ik.

Natuurlijk heb ik wel oog voor stijl en literaire kwaliteiten. Ik bedoel, daar zit ik op. Maar voor mij is dat toch niet het belangrijkste. Ik zal even mijn laatste [recensie](#) op Goodreads overnemen hier.

Ik schreef hem nadat ik voor de NBD mijn laatste recensieboek had gelezen ([Hell of a Book](#) door Jason Mott) en voor de leesclub was begonnen in [Klara and the Sun](#) van Kazuo Ishiguro.

Er zijn van die boeken waar je moeite voor moet doen. Dat je bij elke zin of alinea moet denken: oh, wat knap gedaan en wat een symboliek en wat een ingenieuze meta-vertelling. Ik voel me altijd reuze intelligent als ik een en ander weet te ontsleutelen.

Maar om nu te zeggen: ik ga vroeg op bed want ik heb zo'n heerlijk boek! Neuh. In feite verveel ik me, want ondanks het intellectuele feestgedruis kan het me geen lorchelen wat er met de personages gebeurt. Ik denk hooguit iets als: ja, zulke dingen gebeuren en ze zijn heel erg en het is goed om dat aan de orde te stellen.

Maar word ik er blij van? Neuh.

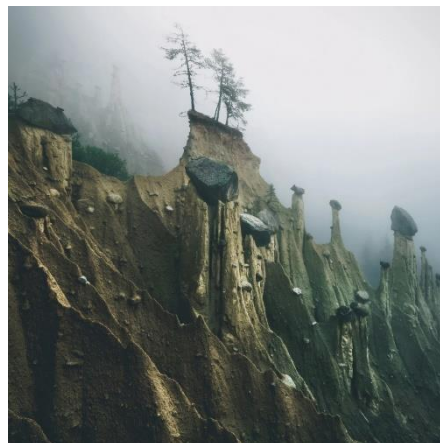
Ik vond *Hell of a Book* echt super knap geschreven en ook echt belangrijk, maar wat was ik blij dat ik het uit had, mijn laatste recensieboek. Daarna moest *Klara en de Zon* nog uit, voor de leesclub. Hangen en wurgen, heel knap en bijzonder allemaal. MAAR IK VERVEEL ME!

De buurtjes – ik paste op hun plantjes - hadden een boek op tafel gelegd: *Hella*, dit vind jij vast mooi. *Hard Land* van Benedict Wells.

Ik begon erin, las meteen 50 bladzijden zonder naar Twitter te vluchten, en dat bleef. Echte mensen, een doodgewoon verhaal, niks meta, niks te bewijzen, gewoon. Dit gebeurde er met deze mensen, *take it or leave it*.

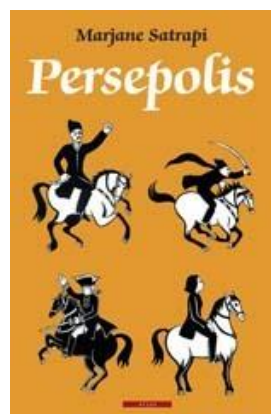
I took it. Heerlijk. En met *Klara* ben ik halverwege gestopt. Het leven is te kort om stomme boeken (uit) te lezen.

Ik probeer te bedenken of er boeken zijn die het allebei kunnen. Het enige wat ik op dit moment kan bedenken is [Piranesi](#) van Susanna Clarke. Ik houd me aanbevolen voor jullie aanraders!

Ik haal veel inspiratie voor mijn verhaal uit afbeeldingen. Altijd komt er wel weer een mysterieus landschap of gewaad voorbij dat ik opsla. In het begin probeerde ik om bij elke aflevering een afbeelding te maken, maar dat kostte gewoon te veel tijd. Kon ik maar tekenen! Of ik bedoel: kon ik maar in tekeningen weergeven wat ik voor me zie!

In dat kader wil ik het nog hebben over de bijzondere leeservaring die een graphic novel biedt. Ik had geen idee, tot ik [Persepolis](#) mocht lenen van een leesclublid. Hierin vertelt Marjane Satrapi over haar jeugd en jonge jaren in Iran. De tekeningen ogen simpel, het zwart-wit doet in niets denken aan mijn favoriete stripboeken (*Asterix* en *Lucky Luke*). Ook de teksten zijn rechttoe rechtaan. Toch greep het me zó aan dat ik maar een paar hoofdstukken per keer kon lezen. Kan iemand dat voor mij ontleden? Waar zit dat precies in?

Zouden jullie een graphic novel kunnen en/of willen schrijven?

Ik zou het wel willen, en dan de afbeeldingen maken met collage en photoshop. En misschien zouden dan de afbeeldingen volstaan, net als in mijn favoriete prentenboek uit kindekes peuterjaren: [Monkie](#).

Een beetje zoals ik het heb gedaan in mijn boekje [Over Rouw](#).

PS zoek je nog mooie (verjaars)kaarten?

Blijf schrijven en creëren!
Hella Kuipers